

former. En sammenligning med fonograf-optagelserne (på Dansk Folkemindesamling), som Grüner Nielsen foretog i 1916 efter Peder Brinch's sang, viser tillige, at lighederne er større her; dog afspejles en række af de for Fanømusikken karakteristiske violinpassager i Peder Brinch's sang ikke i Grüner Niensens transskriptioner. Bilagets melodiformer er formentlig "gennemsnitsformer", repræsenterende en samarbejdning af flere melodiforlæg, men mange af melodiformerne virker stive og kantede sammenlignet med både optagelserne fra 1916 og nyere optagel-

ser; melodibilaget kan således ikke anses for et fuldgældigt dokument for Fanø-dansenes melodiformer i dette århundredes begyndelse. Gør man indvendinger overfor meloditransskriptionerne, må man formentlig også stille metodologiske spørgsmål til danseoptegnelsernes autenticitet, og der er da også flere problemer af koreologisk art vedrørende blandt andet Fanø-dansene, der fortsat står uafklaret.

Grüner Niensens afhandlinger har dog stadig deres værdi, når de blot læses med fornøden kritisk sans.

Henning Urup

Karsten Biering, red.: Vejviser for viseinteresserede (= Danmarks Folkeminder nr. 82). Bergen/København/Stockholm/Åbo 1976. 80 pp.

Bogen er en omarbejdelse og udvidelse af en duplikeret rapport med samme titel fra 1972 og indeholder en oversigtsmæssig omtale af viseregistranter og institutioner, som specielt arbejder med viseindsamling i de nordiske lande. Den er en nyttig over-

sigt over en række trykte og utrykte almindeligt tilgængelige registranter over visemateriale – både tekststof og melodistof – i de nordiske lande og er blevet til som resultat af et fællesnordisk projekt støttet af Nordisk Kulturfond.

Henning Urup

Gerhard Schepelern: Italienerne paa Hofteatret I-II. Udgivet i samarbejde med Selskabet for dansk Teaterhistorie. Rhodos, København, 1976. 536 pp.

Med Gerhard Schepelerns anselige værk er de italienske gæstespil på Hofteatret i perioden 1841-50 og 1853-54 så at sige kulegravet. Det må siges at være noget af en bedrift at have arbejdet sig igennem det trykte og navnlig det utrykte kolossale kildemateriale, herunder kongehusets og hofmarskallatets arkiver, Det kgl. Tea-

ters arkiv m.m. Emnet henvender sig nok ikke til de mange, dertil er det for specielt, men Schepelerns ildhu og uhæmmede forskerglæde ved at sammenstykke de mange oplysninger til en holdbar mosaik, kan ikke undlade at smitte og inspirere selv den uforberedte læser. Hertil kommer, at værket rent faktisk udfylder en